

[Handelsministeren.]

gangstid paa 5 Aar. Bestemmelsen herom er henført til § 91, hvilket jeg i hvert Fald rent formelt betragter som værende en Fordel.

Jeg har med Beklagelse været Vidne til, at man vil have § 46 ændret paa den Maade, at den Dobbeltprokura, som jeg har foreslaaet, ikke gennemføres. Nu skal jeg villigt indrømme, at saaledes som Bestemmelsen var og maatte være udformet, hvis man ikke vilde give helt andre Regler dette Forhold vedrørende, var det mere et Principspørgsmaal, der var Tale om, end en egentlig Realitet; for naar der ikke stod andet i Forslaget, end at der skulde være to Underskrifter, saa ved jeg meget vel, at man kunde faa en underordnet Funktionær i Selskabet til at parafere, og det kunde nok — det var jeg fuldkommen klar over — ske paa en saadan Maade, at vedkommende i Virkeligheden ikke havde nogen rigtig Forestilling om, hvad det var, han gik med til. Men det var et Principspørgsmaal, her var Tale om, og jeg mener, det vilde have været heldigere, om man havde ladet Bestemmelsen, som jeg havde foreslaaet den i § 46, blive staaende:

„I Selskaber, hvis Aktiekapital er over 100 000 Kr., kræves mindst 2 Underskrifter til at forpligte Selskabet.“ Men nu er Ændringsforslaget stillet, jeg har akcepteret det, og saa maa man jo haabe, at Forholdene vil forme sig saaledes, at der ikke sker alt for megen Skade derved.

Efter Omstændighederne har jeg maattet tiltræde Ændringsforslag Nr. 10 til § 50. Jeg maa jo indrømme, at Bestemmelsen, saaledes som den var udformet i Lovforslaget, for visse Selskaber kunde volde nogen Vanskelighed, men paa den anden Side var det min Overbevisning, at disse Vanskeligheder ikke vilde være større, end at man kunde have overvundet dem. Nu har man imidlertid i Landstingsudvalget holdt paa, at Bestemmelsen burde ændres, og jeg har, som sagt, efter Omstændighederne kunnet tiltræde det.

Jeg skal dernæst gøre en Bemærkning om Ændringsforslaget Nr. 17 til § 91, i hvilket der staar, at

„Bestemmelsen i § 42 om, at Omfanget af Pantsætninger skal fremgaa af Regnskabet, gælder ikke for Banker.“

Det er fra Bankernes Side meget stærkt fremhævet, at dersom Bankerne i deres Aarsregnskaber skulde gøre Rede for, hvilke Pantsætninger der er foretaget paa det Tidspunkt, da Regnskabet skal aflægges, vil det volde Bankerne Gêne paa forskellig Maade,

baade i deres Forhold indbyrdes — gaar jeg ud fra, de har ment —, og navnlig, som de har fremhævet, i deres Forhold overfor Udlandet, der ikke vilde kunne forstaa, hvad det betød, at en betydelig Del af Bankernes Fondsbeholdninger var pantsat for optagne Laan, f. Eks. i Nationalbanken. Jeg tror nu, Bankerne i høj Grad har overdrevet i deres Fremstilling, baade overfor mig som Minister og overfor Rigsdagen, men nu har man foreslaaet, at Bestemmelsen ændres, og efter Omstændighederne har jeg altsaa kunnet tiltræde det. Jeg maa saa haabe, at man alligevel ved Afgivelsen af Bankernes Regnskaber kan faa Forholdene saaledes klarlagt, at der ikke sker nogen Skade, hverken for Bankerne eller for de Sparere, hvis Interesser man ogsaa er sat til at varetage. Det er ikke blot Bankerne som saadanne, der skal have deres Forhold ordnet paa tilfredsstillende Maade; de Folk, der i god Tro gaar til Bankerne med deres Kapitaler, skal ogsaa ved den Lovgivning, der foretages Bankerne og Aktieselskaberne vedrørende, være saa godt garderet som paa nogen Maade muligt og have Mulighed for at faa Klarhed over, at den Virksomhed, de betror deres Penge til, virkelig er det, den regnskabsmæssigt giver sig ud for at være.

Endelig skal jeg gøre en Bemærkning om Ændringsforslag Nr. 18. Jeg maa maaske her sige, at den Bestemmelse, der findes i Ændringsforslag Nr. 18 til § 91 om, at den i § 51, 1ste Stykke, indeholdte Bestemmelse, for saa vidt angaar Direktører, først træder i Kraft fra 1. Januar 1941, er den Bestemmelse, som jeg til syvende og sidst nødigst er gaaet med til. Det er i Virkeligheden en Urimelighed, at Aktieselskaber faar Lejlighed og Ret til at lønne deres Direktører med Tantième af Bruttofortjenesten. Jeg ved meget vel, at man har den Praksis her, dog kun i et begrænset Antal Selskaber; men det er en Urimelighed at give Tantième af en Fortjeneste, der faktisk slet ikke eksisterer. Thi Fortjenesten i et Selskab er Nettofortjenesten, det kan aldrig være Bruttofortjenesten, og den Skik, man har i visse Aktieselskaber: at give Direktørerne Løn i Form af Tantième af Bruttofortjenesten, er en Uskik, som man hurtigst muligt bør komme bort fra. Nu foreslaas det, at man kan opretholde denne Skik i 10 Aar endnu. Det burde ikke have været saa lang Tid, og det burde i det hele taget slet ikke have været indført her i Landet; det kan kun være Udtryk for, at man paa særlig Maade vil dække, at visse Ledere af Aktieselskaber faar en urimelig høj Indtægt af deres Arbejde for de paagældende Selskaber.